

POKROK PUBL. CO.

vydává POKROK ZÁPADU a místní vydání v Crete, pro Saline okres, Nebraska; ve Schuyler a Clarkson, pro okres Colfax, Nebraska; ve Wilson, Kas., pro stát Kansas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota, a v Tynall, S. D., pro stát South a North Dakota.

PŘEDPLATNÉ: Pro Spojené Státy\$2.50 Pro Kanadu\$3.75

Zásilky peněžní dějtež se pomocí peněžních poukázek Express Money Orders, bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujte-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů členůstva uveřejníme ochotně. Musí být slušné, psané bez úmyslu někomu osobně poškodit a podepsány plným jménem, až již má být v redakci utajeno, anebo v dopise uveřejněno.

POMOZME TRPÍCÍ VLASTI NÁRODNÍ DANÍ!

Národ náš československý prožívá právě ve svých vlastech dobu nejstrašlivějšího útisku a pronásledování, jde stezkami bolesti a stíny smrti.

Němci i Maďar jako divé šelmy vrhají se na naše bratry a sestry, otec a matky, na nevinné československé děti, vedeni heslem krvavých barbarů: "Vyloučit československé národy!" Vyloučit, vyvráždit usmělelých národ československý, toť program odvěkých nepřátel československého národa, prováděný od prvního záblesku dějin koruny Svatováclavské a Slovenské.

A jestli kdy tento řev teutonický a hunský uváděn byl ve skutek, tož v době právě přítomné dosáhl stupně nejvyššího! Státní právo, žaláře, šibenice, popravy — toť zákony, dle nichž bestialní vlády ve Vídni a v Budapešti se řídí vůči zmíněnému národu československému. Germánský nadělověk s Maďarem provádějí dnes s národem naším v praxi to, co jejich zvrhlí, nelidské filosofové před válkou hlásali: "Buďte Němci, tvrdí, bezohlední vůči národům jiným! Vy Němci jste nadlidé, jste pány, a vše ostatní je lůj bez práva a odvolání, zmeť paží na napatých, jež mají sloužit jen synům Germanie!" Takové filosofické nauky přivedly národ náš československý v muka pekla!

Ti pak, kdož z těchto hrůz z vlasti unikli, ti, kdož vrahům lidu našeho nechtěli pomáhati v tomto katanském díle, ti dnes se spojnou ve Francii, v Itálii a v Rusku na Sibiři statečně, a život a na smrt zápasí a bojují, a to takovým způsobem, že nad tím žasne celý civilizovaný svět. Takového hrdinství, takových bojů za svobodu svět neviděl, jako právě nyní, kdy hrdinové československé zápasí, krvácejí a umírají na třech bojištích ve Francii, v Itálii a v Rusku vlast československou.

Tam pod Řípem, u Velehradu i pod Tatrami lid náš ukován — připraven byl o vše. Na bojištích světových naši bratři obětují na oltář své vlasti to nejdražší — své životy!

Krajané! Češové a Slované! Je třeba více slov! Je třeba vám připomenout svatých povinností k rodině vaší nešťastné vlasti a k těm drahým, jejich život je našim životem a jejich smrt je smrtí naší! — Není Čechem, než člověkem ten, kdo dnes hostejně pohlíží na ty hrůzy a na ten zápas, jaký prožívá právě v této hodině národ náš.

Takový Čech, jenž ještě dnes s pohrdáním a velkopanským úsměškem, za nímž se skrývá buď sobecký skrblik, nebo bídná, materialistická prozraha duše, na práci naší pohlíží, takový Čech není ani člověkem, ten klesl pod němon tvář!

My zde ve Spojených Státech těšíme se zlaté svobodě, volnosti, blahobytu a nyní i úctě. Máme vše, čeho k rozvoji duševnímu i tělesnému potřebujeme. — A tu, můžeme hostejně, chladně pohlížet při všem tom na trpící a umírající bratry a sestry, můžete o slyšet ty srdcevrvoucí hlasy československého lidu: "Šťastní bratři tam za mořem, smilujte se a pomozte!"

Jak odpovíme? — Všichni jako jeden muž nejen zvolíme: Ano, rádi pomůžeme, ale pomozme rychle a hned! Kdo dnes, rychle dá, dvakrát dá, desetkrát dá!

Jestliže p statečně českosloven-

ské armádě jde světem jeden hlas, že je divem světa, pak ať také o naši lásku k vlasti, o obětavosti, o nezištné, vznešené naší snaze, pomoci rodným bratřím ku svobodě, si svět vypravuje, že jest též divem světa!

Nuže, do práce! Obětuj každý, co můžeš na národní daň o dni Děkuvzdání ku osvobození nešťastných československých zemí. — Vlast naše v útrapách zmrá. — Pojme všechni a pomozme! Hana tomu, kdo srdce své zatvrdí vůči ubídné matce-vlasti!

Přijato na konferenci v Clevelandě, O. Hynek Dostál, Ivan Bielek, Ignác Gessay a Josef Martinek, resoluční výbor za odbočku Československé Národní Rady.

SVOBODNÍ OBČANĚ

Nejsme přátelé zdůrazňování různých projevů. Náš národ je tak inteligentní, že neprospějí člověk vycítit význam toho kterého projevu. A nejen to, my víme všichni, když někdo něco neuspokojí, že nevězí příčina mimo nás v cizině, nýbrž přímo zase v národě. Jediné jednotná vůle národa doma i za hranicemi, projevená různými odhodláními a jasnými činy, poslala nás před světové fórum jako mezinárodního činitele.

Tyto dny projevila se znovu naše vše pravda staré zásady, že svobody národa se dobývá na mezinárodním kolbišti jediné krví. Ano, hlavně naše vojsko na bojišti sibiřském právě tak jako ve Francii a v Itálii to bylo a jest, které klesl svými skutky cestou ke svobodě národa. Jemu bude věnován národ za svou volnost, na něm záleží, jak postavení máme a jaké budeme mít v budoucnosti.

Dnes stojíme na světovém bojišti jako občané, sprostěni na vždy potupného příslušnictví k rakousko-uherskému státu, občané českoslovenští, mající za sebou svou mezinárodní uznánu provizorní vládu. Ano, nebylo během války vydáno tak přesného a jasného projevu o československé otázce, jaký napsán byl dne 9. srpna, tohoto roku zahraničním ministrem anglickým generálnímu sekretáři Československému. Dopis, na kterém se vidět výsledek dlouholetého a pečlivého vyjednávání Dra. Beneše, má skutečně význam několika versailských konferencí a je pro přítště pro ně tak jako pro celou Evropu direktivou.

Jeho politický význam jest tím větší, že právě stát, na který Rakousko nejvíce spoléhalo a který při tom Německo nejvíce obviňovalo ze zjištění, vztyčuje nejvýše nezištný cíl v době, kdy se vojenská moc jeho nepřátel počíná již hroutiti. Účinky Balfourova projevu ve smyslu mezinárodním nejlépe vystihl londýnský dopisovatel Corriere de la Serra. Píše o nich takto: "Zbývá nám ještě zkoušeti bezprostřední a přímé následky dnes publikovaného dokumentu. — Je zřejmé, že uznání Čechoslováků za národ spojenecký musí velice účinkovati na úpravu jejich právního poměru.

Plumošně-li přesně uveřejněný text, vyvěrá z něho dle našeho mínění, že spojenci v osobách provizorní vlády mají především právo jmenovati představitele, jak diplomatické, i konsulární a právomoc vydávati pravidelné pasy poddaným, za jejichž věrnost mohou ručiti ve státech dohodových. To se vlastně již dělo s vojny armády Československé v Rusku, který přišli v důvěrných posláncích do spojeneckých zemí s pasy, vydanými Národní Radou a vidovanými spojeneckými diplomaty. — Mimo to Národní Rada jako svrchovaná moc armády Č. S., prohlášená za spojeneckou, by měla poslati své představitele na mezinárodní konferenci aspoň k zasedání, kde jsou súčastní mimo velmoci, představitel národů malých, jako Belgie, Portugalska, Srbska. Je nepochybné, jako logický následek, že představitel českoslovenští jako ostatní Spojenci budou seděti u stolu mírového vyjednávání.

Konečně hodnost Spojenců měla by samozřejmě připustiti Čechoslovákům, aby se súčastnili veškerých výhod, kterým se těší ostatní spojenci Anglie jak v dodávkách finančních, tak i finančním dle rozměrů vlastních potřeb a vlastní moci válečné. Musí tudíž mít právo úplné rozvinouti v zemích dohodových administrativní organizaci státu stvořeného, třeba že provizorně usazeného mimo

vlastní území.

Ode dneška stát Československý vstupuje do těch poměrů, jako je Srbsko anebo Belgie, jejich území je v rukou nepřítelů, ale jejich vlády jsou v zemích spojenců a jejich armády bojují po boku spojeneckých vojsk. Historické prohlášení vlády anglické je posvěceným utržením neromantičnejších a nejbáječnějšího dobrodružství v historii moderních států; ale tím více posilujeme, že slavnostní závazek ustavit národ československý ve svrchovaném státě je prohlášen se strany Anglie v okamžiku, kdy úsměv spojeneckého vítězství dodává tomuto činu nanejvýš vznešený ráz!"

Není náhodou, že projevy francouzské vlády ze dne 29. června tohoto roku právě tak jako dopis anglického zahraničního sekretáře následovaly bezprostředně po italské konvenci z dubna a dodatečně úmluvě z 30. června. Postavení Čechoslováků ve všech státech Dohody musí být jednotné. V Itálii byl prý rozeslán zákon československý. Jeho znění jest krátké

Článek 1—Zákony, prohlášené Československou Národní Radou, jsou závazné a to počínaje dnem jejich uveřejnění, pro každého Čecha a Slovaka, pobývajícího na území států Dohody, který učinil slib věrnosti jakožto člen Československého vojska, a pro každého jiného Čecha i Slovaka, který na základě vlastního prohlášení a podle zvláštních smluv jest uznán od příslušných vlád za podřízeného právomoci Československé Národní Rady.

Článek 2—Uveřejnění zákonů záleží v jejich vytištění v Úřední Hlídce Československé Národní Rady.

V Itálii tedy vyšel náš první československý zákon, tato země to byla, která ve svém lůně poskytla nám to, co dnes vyslovuje přesnou a jasnou formou vláda anglická. Československý národ bude vždy s vděčností vzpomínati, že národ italský to byl, který ve své krásné hostinné zemi podal nám bez velkého hluku pomocnou ruku, uznal naše cíle, naši revoluce a vládu a její politickou i právní svrchovanost. Vydání prvního československého zákona jest pro náš národ věcí historickou. — Po čtveř století poprvé vychází český zákoník, a to na půdě kolébký právního vedení — v Itálii.

Dnes však stojí každý Čech a Slovák nejen v Itálii, ale všude na celém světě před otázkou: vprostiti se na vždy ze jha rakousko-uherského a státi se svobodným občanem československým, nebo nešti nadále ponížujícího znamení Rakusana! — "V Boj!"

JAK NÁM BYLO ...

Před dvěma lety stál na nádvoří kasárna v Ústí nad Labem a společně s druhými kamarády přisahal jsem tu starou otrepanou formuli: "Na suchu i na moři." — I tu jsme přisahali — ten velitel, který honil nás jako švaně stádo po kopcích v Rudohorách, připomínal nám naše povinnosti k očerai a vlasti. Mluvil o železných armádách, blábolil o vítězství vojsku, stáříckém esáři a nevím, co všechno zrodila tenkrát jeho fantasie. A co dělati tenkrát českí vojáci — my vzpomínkami zaléta-li jsme k nedalekým Stadiům k památníku prvního českého knížete. Tam pomník naší dávné slávy — naši hrdosti — našeho bohatství! My při slovech majora, přehlíželi jsme v myšlenkách celý ten bohatý kraj, úpíci v rukách německého kapitálu; hlavou vřítily vzpomínky na ty zabědné české školy, na Rázdol, na vyhazování českých dělníků z bytů a práce, na hyenismus, který nešetřil ani hřbitovních českých nápisů. My vzpomínali a věděli, s kým máme tu čest.

Mimoděk vzpomněl jsem slovo poslance Klofáče, pronesených v parlamentě: "Každý český voják by byl blb a dvakrát blb, který by s nadšením umíral za Rakousko!" — Těše zuřila tenkrát slova přísahy — těše, nějak divně šla z úst, za asistujících bodáků — ta přezilá odrhovačka "Rakouských národů!"

Vykropeni svěcenou vodou, procházeli jsme městem na nádraží, obyvatele švalbovali: "Heil!" a "Hoch." — co chtěla na nás ta lůza, která nedovolila nám, po čas našeho výjevu, v naší zemi — zazpívat českou píseň, rozvinouti český praporek, která zakázala nám nosit červenoblou stuhu a na naše čapky z kopřiv, přimutitl při-

šit stuhu černožlutou. My nechtěli jsme slyšet a viděli jsme pouze hladověcí dítky, slzíci české matky, které bolestně loučily se s námi. Vzpomínal jsem v tehdejší chvíli, na poslední počely své drahé matičky a její slova — s kterými lončila se se mnou, když odjížděl jsem z dovolené: "Pepo, piš brzy z batuškovy říše." — Já slbil, nevěda, jakou cestu připraví osud. — Vzpomínal jsem na drahou Aničku z Hořicka, s kterou v květnatých chlumských stráněch dělil jsem se na začátku války o starost — jak vyjde naše vlast z této války. Věřili jsme, že to spuchřelé Rakousko nezvítězí a ona opakovala mi s opravdovou vervou slova Palackého: — "Byli jsme před Rakouskem a budeme i po něm!" Na to vše jsem vzpomínal a s prokletím na rtech sedali jsme do dobytých vozů. — Vlak unášel nás k České Třebové, přes bohatou Moravěnkou, k nepřátelské Vídni. Krásným Slovenskem; — tam slovenské dívky a ženy nosí nám, českým vojákům, k vlaku různá občerstvení. Opět vzpomínali jsme na ty kopance, jejich dostávalo se našim Slováckům od bestialních Maďarů, vzpomínali jsme na "staříckého esáře," který za věrnost Slováků v maďarské revoluci roku 1848 — odmítnul se jim zradou! Za toho krivopřísežníka měla téci česká krev!

Na vagonech s rakouskými Němci nápsy "Nach Petersburg," "Nach Moskau!" Němci zpívají a a nás smutně vzdech. Dojeli jsme do Bukoviny, přidělili nás k železnému armádě Pflanzera Baltina — jak byla železnou, ukázala brzká ofensivní generála Brusilova. — Utíkali jsme jak stádo ke Karpatům, byl to příšerný ústup o žití a hladu a přece my Čechové mě-li jsme z toho pekelnou radost. — Maďari — nemá rumu — nemá šturmu, když měli rumu, řvali "hurra!" a leželi na břichu. Náš prapor prvního myslivců dostal rozkaz, krýtí ústup — železná armáda. Zakopali jsme se — Rus přišel — a my bez vřítění, státní cestovali jsme ruskými pláňkami. Za námi přicházely stále radostné zprávy z velkolepého Brusilova nástupu, železná armáda byla rozmetána. Pflanzler Baltin pro neschopnost odehází na odpočinek. — Němci, kteří cestovali s námi, splnili se jejich přání — dou vítězně jako zajatci na nucené práce "Nach Petersburg," — "Nach Moskau."

A nám v této obrovské veleříši splnil se náš odvěký sen, slyšíme o českých družinách, docházi nás revoluční listy; — hlásíme se hrde k té šťastné generaci, které dopráno je vyrvat úpíci nešťastnou vlast — z rukou katanů. S radostí vzpomínám dnes ve Francii, na ty šťastné dny vstupu do vojska — nezapomenutelná to chvíle, kdy svlékali jsme rakouské šaty. Opět hlavou vřítily vzpomínky, my vzpomněli na "české menší," na staroměstské náměstí — Bílou Horu, nešťastné Slovensko! Pomsta vše a dovede nás k vítězství.

Věřím, že spatříme v šťastnější době opět pomník prvního českého knížete v Stadiích a odtamtud rozhodneme se tím krásným Rudohorám, přes památný Říp, kde stála družina prvního Čecha, k naší Praze, sídli to našeho prvního presidenta — věřím — tatínka Masaryka! — K práci, dříve než udeří dvanáctá! — Joža Pour.

V poli, 7. září, 1918.

ARMÁDA ZLOČINCŮ

"Československá armáda v Itálii není nic jiného, než armáda vlastizrádců, t. j. armádou zločinců ..."

V jednom z posledních dokumentů rakouské kultury dovidám se ku svému největšímu údivu, že nejsem — ne vice a ne méně, než — zločincem. Tak alespoň nás, Čechoslováky, nazývá ten rakouský militaristický mozek, živý po čtyři léta surrogáty a neschopný sploditi něco jiného, než nesmysly aneb urážky.

Zradili jsme vlast a, utvořivše pomocí čtyřdohody armádu, porušili jsme ustanovení mezinárodního práva! Člověk žasne, kam až Rakousko jde ve své drzosti. Nechme stranou mezinárodní právo, nechme je klidně odpovídati na dně propasti, kam bylo povstnou německou kulturou svrženo, a přihlídněme blíže k vyčítanému vlastizrádě. Nevím, jaká sie jest rakouská definice pojmu "vlast", ale předpokládám

rozhodně, že "země, ve které jsem zrozen, jejíž řeč jest mojí mateřštinou," bude tvořiti základní kostru definice. Pak ovšem jest více než logické, že Čechy jsou naši jedinou, pravou vlastí — ostatně, každý výklad v tomto směru jest zbytečný.

Jiná jest otázka, co jest "rakouská vlast"? Tady zase můj skromný mozeček, 38 měsíců dobré v Itálii živý rýží, makaroni atd., tedy žádnými surrogáty, vypovídá službu a nechce, jak utvořiti definici, která by plně odpovídala pojmu, co jest Rakousko? Omezím se na definici jednoho anglického spisovatele, dle něhož "Rakousko jest neutralisací různých žvlů, dosažená pomocí dynastie a udržovaná silou zájmů." Já bych dodal "pomocí disciplíny", anebo spíše pomocí dobře organizované brutality, poněvadž disciplína zdá se mi příliš slušným slovem pro způsob, jakým se v Rakousku vládne. Ostatně tento poje organizované brutality kryje se úplně s pojmem militarismu. Tedy rakouská vlast pro nás nikdy nestávala a stávati nebude. — To mohlo Rakousko dobu tří století neustálých bojů poznati. Ci domnívala se snad vláda, že v době nebezpečí Češi a ostatní živly slovanské postaví se na její stranu a budou s ní za jedno věrni heslu Viribus Unitis, tak jako se domníval také v jednom ze svých spisů výborný anglický žurnalista H. W. Steed?

Nestačil Berehtoldovi fakt, že místo nadšených vlasteneckých demonstrací a projevů loyality pražské ulice zely prázdnotou v okamžiku vyhlášení války? Nestačil od počátku projevy 28. p. pl., který, opouštěje Prahu, místo černožlutého praporu přímo toul v záplavě barev slovanských? Nechtěl vypočítávati všechny ty případy, které dokazovaly vládě nad slunce jasné, kam věci směřují? Ukázali jsme jimi, jak my rozumíme pojmu vlast, odepřeli jsme bojovati s Rakouskem a dokázali to na všech bojištích — Rakousko zapomnělo, že jsme "národ sobě". Že máme svoji historii, svoji velkou historii; zapomnělo, že máme duši, máme vlastní, individuální život, ale především Rakousko ve svém šileném německo-nacionálním egoismu zapomnělo, že jako národ máme povinnosti nejen vůči sobě, ale také vůči jiným národům. A tyto povinnosti náš Maz-zi-Masaryk jasně nám ukázal.

Musili jsme zaujmouti stanovisko, morální stanovisko, spočívající na základech kultury, spravedlnosti a pokroku. A byl to náš pokrok, naše kultura, která nikdy neutrpěla vlivem známé "kultury" německé, ale držela, řečnámě to hrdě, pevný krok s pravou kulturou latinskou (hrabě Czernine) a jež nám kázala postaviti se tam, kde dnes stojíme. Na jedné straně Rakousko a Německo, vedeny slepě militarismem, plny reakci-onistických zásad a nezdravého egoistického konservatismu, se všemi těmi přivlastky otroctví, útlaku, nespravedlnosti, násilí a katovnictví, nejen mezi třídami, ale i mezi národy — na druhé straně čtyřdohoda, se zásadami svobody, rovnosti a bratrství, zásadami, které jediné mohou zajistiti budoucí triumf demokracie. — "Teď, aneb nikdy" — to bylo naše heslo, dáti čtyřdohodě k dispozici všechny své síly, pomáhati všemožně k rozboření rakouského Babilonu, který jest skvrnou světového pokroku; to, jest náš cíl. — Pád Rakouska znamená pro nás svobodu, obnovu našich práv. To Rakousko dobře vystihuje a dnes, kdy naše armády na všech frontách bojují se zápalem a přesvědčením po boku čtyřdohody, Rakousko nás nazývá zločinci! Chápeme vás, páni z Rakouska; chápeme, co vás přinucuje ve vaší bezmocnosti a bezradnosti k urážkám. My tomu říkáme v Čechách strach, a strach z nás máte, to jste dokázali vždy, kde jsme proti vám stáli. — Začíná vám téci voda do bot a boty není čím spravit. Není to také žádná malíčkost, utrpěti rány a la Piave, Balfour a Wilson? Bozumíme si, žeť Ale to nejlepší přijde až na konec! Jen trpělivost.

Urážejte nás, jak chcete, my vytrváme, ta stará, tvrdá česká lebka, ta se rozbíti nedá. Na to se spojíme. A proto: "Ku předu, zločinci!" — A. Jelínek.

SBÍRKA PRO ČESKÉ NÁRODNÍ SDRUŽENÍ.

Až do 25. října 1918 Vydavatelé "Pokroku" odvedli omažské

- Odboček Č. N. S. celkem \$4,889 Na novo: Dne 1. listopadu 1918: Pro Odbočku Č. N. S.: Frank Slaviček, Omaha... \$5 At. V. Musilek, Omaha... \$5 K utěnění památky Ben Němce na místo květin složili: Frank Fouček, Omaha... \$1 Pí. G. Hupnerová, Omaha... \$2 Jan a Julie Jilkovi, Omaha \$2 K utěnění památky Tomáše Mírátáckého na místo květin složili: Jan a R. A. Libal, Omaha \$2 Fr. S. Rendla, Omaha... \$2 Pí. Anna Satrapová, Omaha \$2 Ku utěnění památky Edwarda Mírátáckého na místo květin složili: Franka a Anna Rendlovi... \$1 K utěnění památky pi Anny Zikmundové na místo květin složili: Fred Burda, Omaha... \$5.00 Rodina Solfronkova... \$5.00 Mike Kalčík... \$2.00 Pí. Josef Šamonilová... \$1.00 Frank a Anna Rendlovi... \$2.00 K utěnění památky Václava Heřmanského na místo květin složil: Jakub Svačina z jižní 15. ulice, Omaha... \$1 K utěnění památky paní Anny Nekolové, So, Omaha, na místo květin složili: John Heller st., So. Side... \$2.00 John Heller ml., So. Side... \$1.00 Fr. Svoboda, So. Side... \$1.00 Tomáš Sládek, So. Side... \$1.00 Rud. Heller, So. Side... \$1.00 \$39.00 Pro Krajáky Výbor Č. N. S.: Jos. Toman, Dorchester, Nebraska... \$5.00 John Havel, Thief River Falls, Minn. \$1.00 Eman Drahoš, Forada, Minnesota... \$1.00 Fr. Paecal, Lincoln, Neb... \$2.27 Vác. Hubatka, Bladen, Neb. \$10.00 Jos. Nohava, Fairfax, S. D. \$2.00 Fr. Vnouček, Fairfax, S. D. \$4.00 J. E. Kašpar, Fairfax, S. D. \$5.00 Pí. Anna Fraelová, Brule, Nebraska... \$5.00 \$32.75 Omaha, 1. listopadu 1918. Vydavatelé "Pokroku" odvedli omažské Odbočky Č. N. S. celkem \$71.75. Až do 1. list. 1918 Vydavatelé "Pokroku" odvedli omažské Odbočky celkem \$4,956.39. Krajané, kteří jste ještě ničím nepřispěli, anebo jen málo z různých příčin podporovali akci Českého Národního Sdružení, neotávejte nyní se zasláním obnosu, který by poměrem vašim slušně odpovídal. Zajisté není jediného z vás, jemuž by srace nezaplesalo při čtení zpráv o rekových činech na válečném poli naší Československé armády a nanejvýše potěšitelných výsledcích činnosti Národní Rady. Stateční naši hoši i předáci, kteří tak neúnavně o osvobození drahé české naší vlasti pracují, spoléhají na nás, že je ve šlechetné jejich práci budeme podporovati. Naši hoši pinášeji za svatou naši věc tu největší a jim nejdražší oběť — své životy — oběť, kterou žádná hmotná pomoc nevyvážlí. Nedopusťte, aby na vás bylo poukazováno, že jste odepřeli přispěti, když vlast v nejtěžší své chvíli o pomoc vás žádala.

Curien, 31. října. — Češi přezlíli všechny železnice mezi Berlínem a Vídni přes Oederberg a Podmokli nad Labem, jak bylo dnes zveřejněno. Spojení mezi Záhradem a Budapeští, Bjejou a Vídni je úplně přerušeno.